

Брюксел, 4.12.2013 г.
COM(2013) 858 final

**ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ, СЪВЕТА И
ЕВРОПЕЙСКИЯ ИКОНОМИЧЕСКИ И СОЦИАЛЕН КОМИТЕТ**

**относно прилагането на Регламент (ЕО) № 1393/2007 на Европейския парламент и
на Съвета относно връчване в държавите-членки на съдебни и извънсъдебни
документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“)**

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ, СЪВЕТА И ЕВРОПЕЙСКИЯ ИКОНОМИЧЕСКИ И СОЦИАЛЕН КОМИТЕТ

относно прилагането на Регламент (ЕО) № 1393/2007 на Европейския парламент и
на Съвета относно връчване в държавите-членки на съдебни и извънсъдебни
документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“)

1. ВЪВЕДЕНИЕ

Сътрудничеството между съдебните органи на държавите-членки на Европейския съюз е крайъгълен камък на европейското пространство на свобода, сигурност и правосъдие, както е посочено в член 3, параграф 2 от Договора за Европейския съюз. Това сътрудничество е особено необходимо, за да се осигури ефикасното предаване на съдебни и извънсъдебни документи за целите на връчването между държавите-членки. Връчването на документи е част от всяко едно съдебно дело. Ето защо бързото и сигурно предаване на документи е от решаващо значение за доброто правораздаване и защитата на правата на страните в съдебното производство, особено на ответниците.

Преди действията на Съюза в тази област, трансграничното връчване на документи между държавите-членки се уреждаше основно от Хагската конвенция от 1965 г. за връчването на документи¹.

На 29 май 2000 г. Европейският съюз прие Регламент (ЕО) № 1348/2000² на Съвета за установяване на процедурни правила за улесняване на трансграничното предаване на документи („Регламента от 2000 г.“). Регламентът се прилагаше за всички държави — членки на Европейския съюз, с изключение на Дания. Прилагането на регламента обаче бе разширено, за да обхване Дания, чрез паралелно споразумение, сключено между Съюза и Дания³.

На 1 октомври 2004 г., Европейската комисия прие доклад⁴ относно прилагането на Регламента от 2000 г.. Заключение на доклада е, че прилагането на регламента от влизането му в сила през 2001 г. е подобрило предаването и връчването на документи между държавите-членки. Въпреки това в доклада също така се посочва, че е

¹ Конвенция от 15 ноември 1965 г. за връчване в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела, http://hcch.e-vision.nl/index_en.php?act=conventions.text&cid=17

² Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета за връчване на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела в държавите-членки, ОВ L 160, 30.6.2000 г., стр. 37–52, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32000R1348:BG:NOT>

³ Споразумение между Европейската общност и Кралство Дания относно връчването на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела, ОВ L 300/55, 17.11.2005 г., <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2008:331:0021:0021:BG:PDF>.
Посоченото споразумение влезе в сила на 1 юли 2007 г.

⁴ Доклад на Комисията до Съвета, Европейския парламент, и Европейския икономически и социален комитет за прилагането на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета относно връчване на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела в държавите-членки {SEC(2004)1145, COM/2004/0603 окончателен, http://eurlex.europa.eu/smartapi/cgi/sga_doc?smartapi!celexplus!prod!DocNumber&lg=en&type_doc=COMfinal&an_doc=2004&nu_doc=603

необходимо нивото на познания на участващите в прилагането на регламента, по-специално на местните органи, да бъде подобро и че адаптирането на някои разпоредби на регламента би могло допълнително да подобри и улесни прилагането му. Ето защо Комисията предложи изменение на регламента през 2005 г.⁵

Считано от 13 ноември 2008 г., Регламентът от 2000 г. беше заменен от Регламент (ЕО) № 1393/2007⁶ на Европейския парламент и на Съвета („Регламента от 2007 г.“ или „регламента“). Настоящият регламент се прилага също така и за Дания съгласно паралелното споразумение между ЕС и Дания.

Най-важните изменения, въведени с Регламента от 2007 г., са:

- изискване получаващият орган да вземе всички необходими мерки за осъществяване на връчването на документа във възможно най-кратък срок и при всички положения в срок от един месец от получаването;
- създаването на нов формуляр-образец, информиращ получателя относно правото му да откаже документа;
- въвеждането на еднократна такса с определен размер, посочен предварително от държавите членки, за разходите по връчването;
- еднакви условия за връчване по пощата.

В член 24 от Регламента от 2007 г. се посочва, че не по-късно от 1 юни 2011 г. и на всеки пет години след това Комисията следва да извършва преглед на прилагането на регламента и ако е необходимо да предложи изменения.

Комисията започна проучване през 2011 г.⁷, с оглед събирането на данни и извършването на оценка на прилагането на регламента (наричано по-долу „проучването“). Проучването съдържа правен анализ и емпирична част, основани на допитване, проведено сред различните групи заинтересовани страни от всички държави членки⁸.

Прилагането на Регламента от 2007 г. бе обсъдено на заседанията на Европейската съдебна мрежа по граждански и търговски дела на 14 януари 2008 г., 18 септември 2008 г., 30 април 2009 г., 23 юни 2010 г. и 9-10 февруари 2012 г. Освен това, Комисията

⁵ Предложение за Регламент на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета от 29 май 2000 г. за връчване на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела (COM(2005) 305 final - 2005/0126 (COD)).

⁶ Регламент (ЕО) № 1393/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 година относно връчване в държавите-членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела (връчване на документи) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета, ОВ L 324, 10.12.2007 г., стр. 0079 – 0120, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32007R1393:BG:HTML>.

⁷ Проучване относно прилагането на директивата за прилагане на Регламент (ЕО) № 1393/2007 относно връчването на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела, извършено от MainStrat (окончателен доклад, 2012 г.).

⁸ Бяха проведени общо 465 интервюта в целия ЕС, а 38 европейски експерти представиха свои мнения и препоръки.

взе предвид писма на граждани, жалби, петиции и преюдициални заключения на Съда на Европейския съюз, засягащи регламента⁹.

Настоящият доклад представя първата оценка на Комисията относно прилагането на Регламента от 2007 г. за периода от 2008 г. до 2012 г.

2. ОСНОВНИ ЕЛЕМЕНТИ НА РЕГЛАМЕНТА

Регламентът се прилага за граждански или търговски дела, когато съдебен или извънсъдебен документ трябва да бъде изпратен от една държава членка в друга за връчване там. В него са предвидени различни методи за предаване между държавите членки, по-специално чрез предаващи и получаващи органи, по пощата, по консулски или дипломатически път или пряко¹⁰. Специална разпоредба относно определянето на датата на връчване защитава интересите както на заявителя, така и на адресата на документа за връчване. Адресатът е защитен също така от правилата за езиците, на които трябва да бъдат връчваните документи, и от правилата, които съдилищата трябва да спазват при неявяване на ответника. Връчването не трябва да изисква заплащането на разноски или такси в държавата членка, до която е отправена молбата, с изключение на случаите, когато е налице специален начин на връчване или използването на съдебен служител. В този случай заявителят поема разноските под формата на еднократна такса с определен размер.

Държавите членки са длъжни да предоставят на Комисията информацията, необходима за доброто изпълнение на регламента. Всяка държава членка има централен орган¹¹ за предоставянето на информация на органите, разрешаването на всякакви трудности, които могат да възникнат, и препращане на заявки за връчване от предаващия орган до съответния получаващ орган.

3. ПРИЛАГАНЕ НА РЕГЛАМЕНТА

Като цяло може да се заключи, че регламентът се прилага добре и е постигнал целта си за увеличаване на правната сигурност при трансграничното връчване на документи, както и за по-бързото и ефикасно предаване между държавите членки¹². Независимо от това следва да се обърне внимание на някои елементи, за да се прецени дали и как системата за връчване между държавите членки може да бъде подобрена.

⁹ По-специално Решение по дело Roda Golf & Beach Resort SL (C-14/08) и Решение по дело Alder (C-325/11).

¹⁰ Това означава връчване посредством компетентните лица на държавата членка — адресат, когато това се допуска от законодателството на тази държава членка.

¹¹ Федерална държава или държава с няколко правни системи или автономни териториални единици може да определи повече от един такъв централен или предаващ и получаващ орган.

¹² 78,5% от анкетираните в проучването за оценка са съгласни с общото схващане, че влизането в сила на регламента е подобрило и ускорило връчването на документи между държавите членки (вж. препратката в бележка под линия 7, стр. 22).

3.1. Приложно поле на Регламента

Регламентът обхваща съдебните и извънсъдебните документи, които трябва да бъдат предадени за връчване по граждански и търговски дела от една държава членка в друга. Бяха повдигнати няколко въпроса по отношение на приложното поле на регламента:

3.1.1. *Какви документи могат да бъдат предавани между държавите членки за целите на връчването: понятие за съдебни и извънсъдебни документи*

В решението си по дело *Roda Golf* (C-14/08) Съдът на ЕС постанови, че не е задача на националното законодателство да определя кои документи могат да бъдат предавани между държавите членки в съответствие с регламента за целите на връчването. Въпросът, отправен до Съда, се отнасяше до връчването на нотариален акт при липса на съдебно производство. Съдът поясни, че понятието „извънсъдебен документ“ по смисъла на член 16 от Регламента от 2000 г. (който съвпада с член 16 от Регламента от 2007 г.) е понятие на Съюза, което следва да се тълкува самостоятелно. Като се вземат предвид целите на Договора и на регламента, насочени към установяване на система за връчване в рамките на Съюза, чиято цел е да се осигури правилното функциониране на вътрешния пазар, съдебното сътрудничество не може да се ограничи само до съдебното производство, а може да се прилага и в отсъствието на съдебно производство. В резултат на това Съдът реши, че връчването на нотариален акт в отсъствието на съдебно производство попада в приложното поле на регламента.

3.1.2. *Кога съдебните и извънсъдебните документи трябва да бъдат предадени от една държава членка в друга за целите на връчването?*

В делото *Alder* (C-325/11) пред Съда на Европейския съюз бе поставен и друг важен въпрос, засягащ приложното поле на регламента. Въпросът бе дали е задача на националното законодателство да определя в кои ситуации даден документ трябва да бъде предаден в съответствие с регламента между държавите членки за целите на връчването. В това дело двама граждани, пребиваващи в Германия, подават иск срещу двама граждани, пребиваващи в Полша, пред полските съдилища. Полското процесуално право изисква ищците, пребиваващи в чужбина, да определят представител в Полша, упълномощен да приема връчването на документи; ако това не бъде направено документите се завеждат в преписката по делото и се считат за връчени. Ищците не са посочили свой представител и искът им е бил отхвърлен след съдебното заседание, на което те не са се явили. Съдът постанови, че когато адресатът на документа пребивава в друга държава членка, връчването на съдебен документ трябва обезателно да бъде извършено в съответствие с изискванията на регламента¹³. В резултат на това бе установено, че система, която изисква наличието на представител в държавата членка на сезирания съд за целите на връчването на съдебни документи на страни по делото, които пребивават в други държави членки, не отговаря на изискванията на регламента.

3.1.3. *Електронно връчване*

Електронното връчване е нововъзникващ метод за връчване на документи в рамките на държавите членки. В повечето системи, където съществува такъв метод на връчване, гражданите (обикновено търговски или финансови институции) се регистрират в съда,

¹³ Решение от 19 декември 2012 г. по дело *Alder* (C- 325/11).

като по този начин могат да им бъдат връчвани документи директно с електронни средства. Понастоящем електронното връчване не е упоменато в регламента. В някои държави членки бе повдигнат въпросът дали чужди граждани могат да се регистрират в националната електронна система за връчване и дали връчването на документи на такива чужденци следва да се счита за трансгранично връчване за целите на прилагането на регламента. Отговорът на този въпрос има важни последствия, като например това дали е валидно правото на отказ да се приеме документ, който не е на един от езиците, предвидени в член 8 от регламента. Следва да се обмисли дали електронното връчване следва да бъде достъпно на трансгранично ниво и дали и как регламентът следва да се прилага в такъв случай. Въвеждането на електронното връчване като един от методите, предвидени в регламента, може да насърчи ефикасното използване на технологиите и би могло да намали разходите и забавянията, свързани с воденето на съдебни спорове, при които страните се намират на голямо разстояние една от друга. . В момента се осъществяват няколко пилотни проекта, като например „Електронно правосъдие — връчване на документи“, съфинансиран от Комисията. Целта на този проект е да установи дематериализиран и защитен обмен на документи чрез електронна платформа между министерствата на правосъдието, съдилищата, съдебните служители (съдебните изпълнители) и адвокатите. Проектът е свързан с проекта „e-Codex“, който цели в по-общ план да подобри трансграничния обмен на информация в съдебните производства по безопасен, достъпен и устойчив начин.

3.1.4. Връчване на документите и премахване на екзекватурата

Постепенното премахване на екзекватурата повдига въпроса за необходимостта от висока степен на хармонизация на националните гражданскопроцесуални норми като цяло, и на правилата за връчване на документи в частност. Дискусиите по време на преговорите по предложението на Комисията за Регламент относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (Брюксел I, преработен текст)¹⁴, предложението за Регламент за създаване на европейска заповед за заповор на банкови сметки с цел улесняване на трансграничното събиране на вземания по граждански и търговски дела¹⁵, както и по предложението за Регламент относно взаимното признаване на мерки за осигуряване на защита по граждански дела¹⁶ показаха, че правната уредба на държавите членки се различава значително по основни въпроси като например

- кои документи се връчват на страните в съдебното производство — докато документите за образуване на съдебно производство по принцип се връчват във всички държави членки, съществува голяма разлика във връчването на съдебни решения, призовки за съдебни заседания и т.н. Съдебните решения, например, се връчват в някои държави членки, като дори в някои случаи това е условие за изпълняемост на съдебното решение в държавата на съда, докато в други държави членки съдебните решения не се връчват по принцип, а трябва да се вземат от съда от самите страни.
- при кои обстоятелствата се връчват документите: в някои държави членки решенията не се връчват, когато страните са присъствали или са били

¹⁴ COM(2010) 0748.

¹⁵ COM(2011)445 окончателен

¹⁶ COM(2011)276 окончателен

представявани в производството, в други държави членки решението задължително се връчва като първа стъпка в производството по принудителното изпълнение.

- кой връчва документите: в някои държави членки връчването обикновено е отговорност на страните, докато в други за това се грижи съдът. В няколко държави членки отговорността за връчването варира в зависимост от това какви документи трябва да бъде връчени (документ за образуване на съдебно производство, призовка за съдебно заседание, съдебно решение и т.н.).
- на кого се връчват документите: в някои държави членки например документите се връчват на самите страни, а в други документите или някои от тях могат или дори трябва да бъдат връчени на законния представител на страните в държавата на съда.
- какви са правните последици, свързани с връчването (напр. започва да тече давностния срок за обжалване, за изчисляване на лихви) или невръчването (напр. отваряне на възможност за специални средства за защита).

В резултат на тези различия понастоящем не е ясно при какви обстоятелства осигурената от регламента закрила се прилага в действителност. По-специално не е сигурно, че чуждестранните ответници ще се възползват от защитата, когато е уместно, предоставена им от правилата на регламента относно правото на отказ от приемане на документ (член 8), датата на връчване (член 9), както и правата на защитата в случай на неявяване на ответника.

Възниква въпросът в каква степен тези различия между законодателствата на държавите членки и произтичащата от тях липса на правна сигурност за гражданите са приемливи в контекста на съдебното сътрудничество в Европейския съюз, особено с оглед на премахването на екзекватурата, при което правата на защита трябва да бъдат непременно гарантирани в трансграничен контекст.

3.1.5. Заключение относно приложното поле

Горните съображения показват, че задоволителното прилагане на регламента може да изисква изясняване на приложното поле на инструмента на равнището на Съюза. В допълнение може да се наложи да се намери разрешение на проблема с правната несигурност, която произтича от различията в националното процесуално право. Това е особено важно с оглед на ключовата роля на регламента в целия процес на сътрудничество в областта на гражданското правосъдие и премахването на екзекватурата. Днес вече има повече натрупан опит от годините на прилагане на общите правила за предаването на документи в трансграничен контекст. Ето защо сега може да е уместно да се намери разрешение на проблема с тази правна несигурност, по-специално чрез установяването на общи минимални стандарти относно това кои документи следва да се връчват на чужди страни, на кого може да се осъществи връчването и в кой момент следва да се осъществи връчването. По този начин би се осигурила една по-уеднаквена защита на ответниците в целия Съюз и без съмнение ще се повиши правната сигурност и закрилата на правата на защитата.

3.2. Ограничения на приложното поле на регламента

3.2.1. Неприлагане на регламента, когато адресът на получателя е неизвестен

Регламентът не се прилага, когато адресът на получателя е неизвестен. В този контекст бяха докладвани проблеми. Понякога документи са били предавани с очакването, че централните органи, създадени по силата на член 3 от регламента, ще окажат съдействие за локализирането на адресата. Като алтернатива бе използван Регламент (ЕО) № 1206/2001¹⁷ („Регламент за доказателствата“), за да бъде намерен на адреса на лицето, на което трябва да се връчи документа. При все това този метод бе критикуван поради своята сложност, тъй като два различни правни инструмента трябва да бъдат използвани с единствената цел да бъдат връчени документи. В допълнение бе повдигнат въпросът дали Регламентът за доказателствата е подходящият инструмент за намирането на адрес на страна по делото, особено с оглед на приложното поле на посочения регламент, и изискването в член 4, параграф 1, буква б) от него да се посочват имената и адресите на страните в производството, което изглежда естествено предполага, че тези адреси са известни.

Въпросът как и по какъв начин да се намери на адреса на ответника е важен, особено с оглед на прилагането на няколко инструмента в областта на гражданското правосъдие, като например Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (вж. член 26 от регламента)¹⁸ и на Регламент (ЕО) № 2201/2003 относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност (вж. член 18 от регламента). Тези инструменти налагат спиране на производството, докато не бъде доказано, че ответникът е могъл да получи документа за образуване на производството или равностоен документ в достатъчен срок, който да му позволи да организира защитата си, или че *са били предприети всички необходими стъпки за тази цел*. Съдът на ЕС постанови по отношение на член 26, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 44/2001, че съд в такава ситуация може с основание да продължи производството, само ако е уверен, че са предприети всички разследващи действия, изисквани от принципите на дължимата грижа и на добросъвестността, за откриването на ответника (вж. Решение по дело C-327/10 *Hypoteční banka/Lindner*, точка 52 и Решение по дело C-292/10 *Cornelius de Visser*, точка 55). В това отношение е важно да се знае какво се очаква да представляват „необходимите стъпки“, които следва да се предприемат, и от кого следва да се предприемат (от сезирания съд, от страните, от централния орган или получаващия орган в замолената държава).

Като се имат предвид тези трудности може би е уместно да се разгледат възможностите за отстраняване на толкова основната и практическа трудност, свързана с намирането на адреса на лицето, на което трябва да се връчи документ, и да се изяснят съответните задължения на органите, участващи във връчването. Може да се обмисли дали ситуации, в които адресът на ответника е неизвестен, могат да бъдат обхванати от приложното поле на регламента с определени задължения за извършване на търсене на

¹⁷ Регламент (ЕО) № 1206/2001 относно сътрудничеството между съдилища на държавите-членки при събирането на доказателства по граждански или търговски дела, ОВ L 174, 27.6.2001 г., стр. 1.

¹⁸ Регламент (ЕО) № 44/2001 ще бъде заменен от Регламент (ЕО) № 1215/2012, считано от 10.1.2015 г.

адреса на ответника. Като минимум може да бъде изяснено до каква степен получаващите органи следва да извършват търсене на адреса на ответника, ако този адрес е известен, но изглежда грешен.

3.2.2. Връчване на документи на държави

Регламентът не се прилага по-конкретно по отношение на данъчни, митнически и административни дела или по отношение на отговорността на държавата за действие или бездействие при упражняване на държавната власт ("acta iure imperii"). В някои държави членки възникнаха въпроси, свързани с връчването на документи на държави. Наистина член 1 изключва горепосочените въпроси от приложното поле на регламента. В обратен смисъл и в съответствие с насоките, дадени от Съда на ЕС относно тълкуването на понятието „граждански и търговски дела“ в спорове между публичен орган и частно лице, такива спорове могат да бъдат обхванати от приложното поле на регламента, доколкото те засягат граждански иски и съответната държава е действала като частно лице (acta iure gestionis). Следва да се отбележи, че дори ако адресатът на съдебен или извънсъдебен документ по гражданско или търговско дело е държава или държавен орган, всички методи на предаване, предвидени в регламента, могат да бъдат използвани за целите на връчването на документи в чужбина.

3.3. Бързина на предаване и връчване

Когато връчването на документи се осъществява чрез предаващи и получаващи органи, срокът за изпълнение на искането е един месец¹⁹. Въпреки това няма зададени срокове за предаването на документи по пощата, пряко връчване или посредством дипломатически канали.

Резултатите от проучването сочат, че Регламентът от 2007 г. умерено е ускорил връчването на документи между държавите членки в сравнение с Регламента от 2000 г (вж. приложение 1). Този резултат може да бъде считан за задоволителен, особено като се има предвид, че броят на молбите за трансгранично връчване е нараснал. Например в Германия броят им е нараснал от 14 463 случая през 2009 г. до 16 329 случая през 2010 г.; в Обединеното кралство цифрите са 9 852 за 2009 г. и 10 395 за 2010 г. Въпреки това документите са били връчвани по-бързо, отколкото преди. Затова може да се заключи, че Регламентът от 2007 г. е постигнал своята цел за допълнително ускоряване на връчването между държавите членки.

Независимо от това емпиричните данни показват, че за връчването в чужбина все още е необходим дълъг период от време. Особено когато документите се предават чрез предаващи и получаващи органи, общото време, необходимо за действието на тези органи все още в повечето случаи възлиза на няколко месеца. Тези закъснения могат да бъдат обяснени от няколко фактора. На първо място, може да е необходим известен период от време неправилно адресирана молба да достигне до компетентния получаващ орган. И което е още по-важно, изглежда, че повечето закъснения са резултат от липсата на езикови умения на органите (не владеят езиците, които техните държави членки са посочили като допустими за получаването на документи) и/или липсата на достатъчно знания от тяхна страна за приложимите правила (вж. точка 3.3 по-долу). Някои от докладваните забавяния са поради недостатъчното оборудване на централните органи (вж. точка 3.4 по-долу). Ефикасното провеждане на съдебните

¹⁹ Член 7, параграф 2 от регламента.

производства в един интегриран Съюз обаче изисква бързо връчване на документи. Поради това следва да се разгледа как времето за връчване може да бъде намалено още повече, по-специално чрез проучване на използването на електронните средства за предаване и връчване.

3.4. Предаващи и получаващи органи

Основният метод за предаване на документи съгласно регламента е чрез предаващи и получаващи органи.²⁰

В проучването се посочва, че по принцип органите функционират по задоволителен начин съгласно регламента, с изключение на липсата на езикови умения и/или липсата на знания от тяхна страна за разпоредбите на регламента²¹. Например посочва се, че приемащите органи са отказвали молби на друг(и) език(езици) освен официалния език на съответната държава членка, въпреки че тя е приела за допустими и други езици в съответствие с член 4, параграф 3 от регламента. Също така изглежда, че приемащите органи понякога са отказвали да връчат документ на основание, че не е преведен на официалния им език, която може да е в противоречие с член 8, параграф 1 от регламента.

3.5. Централни органи

Централните органи имат спомагателна, но важна функция, тъй като те са отговорни за предоставянето на информация на предаващите агенции, за търсенето на решения на всички проблеми, които може да възникнат, и за препращането, в изключителни случаи и по искане на предаващия орган, на молба за връчване на компетентния получаващ орган.

Като цяло изглежда, че централните органи действат задоволително съгласно регламента: 49,6 % от анкетираните в проучването смятат, че функционирането на практика на централните органи е много или предимно ефективно и само 18 % от тях сочат, че работата им е по-скоро неефективна или изцяло неефективна²². Независимо от това в проучването бяха повдигнати някои проблеми.

На първо място бе съобщено, че в някои държави членки централните органи не са надлежно снабдени с техническо оборудване (например липса на компютризация). Подобни обстоятелства могат да имат отрицателни последици върху бързината и степента на сигурност на предаването.

Второ, проучването отбелязва, че някои предаващи органи очакват централните органи да предоставят съдействие за намиране на получателите, чийто адрес е неизвестен. От регламента може да не е напълно ясно до каква степен централните органи трябва да оказват помощ в това отношение. Ролята на централните органи в намирането на адреса

²⁰ Органите представляват държавни длъжностни лица, агенции или други лица, определени от държавите членки и компетентни да изпращат съдебни документи за връчване.

²¹ 29,9 % от анкетираните в проучването за оценка смятат, че непознаването от страна на предаващите и получаващите органи на регламента (което включва случаите на използване на неправилен език) представлява проблем по отношение на децентрализирания модел на сътрудничество между местните органи. Вж. препратки в бележка под линия 7, стр. 26 и стр. 160.

²² Вж. препратка в бележка под линия 7, стр. 165.

на лицето, на което да се извърши връчването, следва да се вземе предвид и да бъде изяснена с цел гарантиране на еднакво прилагане и очаквания по регламента.

На последно място изглежда, че държавите членки предоставят различна информация относно централните органи в Съдебния атлас²³. В някои случаи информацията е по-подробна, отколкото в други. Член 23, параграф 1 във връзка с член 3 от регламента не предоставя ясни насоки за това каква информация трябва да бъде предоставяна от държавите членки. Може да бъде подходящо изискванията относно необходимата информация да се систематизират, така че тя да бъде от най-голяма полза за ползвателите на системата.

3.6. Език на молбата за връчване

Всички държави членки, с изключение на Люксембург, приемат английския език като език за получаване на молбите за връчване на документи (вж. приложение 2). Следователно изглежда, че има един език, използван между почти всички държави членки. Освен това изглежда, че всички държави членки, с изключение на Ирландия, Люксембург и Малта, приемат молби на поне един чужд език в допълнение към техния официален език(езици). Повече от половината държави членки приемат молби на три, четири или дори пет (Франция) езика.

3.7. Език на документите, които трябва да бъдат връчени — право на отказ да се приеме документ

Член 8 от регламента има за цел да гарантира процесуалните права на адресата, който има право да откаже да приеме документа, ако не е съставен на един от официалните езици на мястото на връчването или на език, който разбира. Във връзка с прилагането на този член до знанието на Комисията бяха сведени няколко проблема²⁴.

В решението си по дело C-14/07 (Weiss) Съдът на Съюза разглежда някои практически аспекти на правото на отказ. В това дело адресатът е отказал да приеме връчвания документ въз основа на това, че само молбата е била преведена на езика, посочен в член 8 от регламента, но не и приложенията към нея. Съдът постанови, че адресатът на документ за образуване на производство няма право да откаже да приеме документа, ако непреведените приложения към него се състоят от документи с чисто доказателствена функция и не са необходими за разбирането на предмета и основанието на иска. По същото дело Съдът бе сезиран да се произнесе относно ролята на договорна клауза между адресата и заявителя, с която адресатът се съгласява кореспонденцията между страните да се извършва на езика на държавата членка, в която е изготвен документът. Съдът постанови, че тази клауза не съставлява презумпция за разбиране на езика от страна на адресата, но е индиция, която съдът може да вземе предвид при проверката дали адресатът разбира езика на държавата, където документът е изготвен.

²³ Европейския съдебен атлас по гражданскоправни въпроси е информационен уебсайт, поддържан от Европейската комисия. В момента в него се извършва процес на миграция към Портала за електронно правосъдие.

²⁴ Само 35,7 % от анкетираните в проучването не намират проблем в прилагането на член 8 от регламента, докато 52,9 % смятат, че проблем има. Вж. препратка в бележка под линия 7, стр. 172.

Освен това се съобщава за проблеми при използването на стандартните формуляри в контекста на упражняването на правото на отказ.

На първо място, от текста на член 8 не става ясно дали е необходимо предоставянето на информация в стандартния формуляр (приложение II към регламента) в случаите, когато документът, който трябва да бъде връчен, е на езика на получаващата държава членка и в който случай адресатът не може законосъобразно да откаже връчването (член 8, параграф 1, буква б)). От практическа гледна точка прилагането на стандартния формуляр в тези случаи може да заблуди адресата, че има право да откаже да приеме документа.

На второ място бе повдигнат практическият въпрос дали на ответника следва да бъде връчено цялото приложение II към регламента на всички официални езици на Съюза или то може да бъде съкратено само до текста на езика на държавата членка, в която се извършва връчването. Вторият вариант може да спести разходи от финансова и екологична гледна точка.

На трето място, беше повдигнат въпросът какви са правните последици, когато получаващият орган не предостави информация относно правото на отказ (не приложи приложение II). Не е ясно в съответствие с кое право следва да се преценят правните последици от такова връчване (т.е. неговата валидност). От гледна точка на правната сигурност на адресата това положение не е задоволително, тъй като неговата защита може да варира в различните държави членки. Може да е желателно постигането на единно решение.

На четвърто място се съобщава за проблеми при определянето на това дали даден адресат е отказал законосъобразно да приеме връчвания документ. Според член 8 и приложение II към регламента адресатът може да откаже да приеме връчвания документ или по време на самото връчване (направо на връчващото лице) *или* чрез връщане на документа на получаващия орган. Същевременно от приложение II може да се съди, че самият формуляр следва да се върне заедно с документа за връчване (вж. декларация на адресата). Ето защо съществува известна степен на неяснота как законосъобразно може да се упражни правото на отказ. В някои случаи адресатите не са упражнили правото си на отказ в момента на връчването, а са върнали правилно попълненото приложение II (с което декларират отказ), *без* обаче да приложат към него самия връчен документ. Бе повдигнат въпросът дали това би могло да се счита за валиден отказ. Буквалното тълкуване на текста на член 8 води до заключението, че отказът в този случай не е валиден. Спорно е обаче дали това е правилно тълкуване: ако за валиден отказ се счита самото връщане на документа, то още по-логично е да се смята, че изрична декларация чрез формуляра, дори и без самия връчен документ, е валиден отказ. Може да е уместно този въпрос да се изясни в регламента.

На последно място, в регламента се препоръчва използването на формуляра за отказ, но не се предписва начин за изпращане на този формуляр. Съответно отказът може да бъде осъществен, например като се предаде формулярът на съдебния изпълнител в момента на опита за връчване или да се изпрати под формата на обикновено писмо. Възниква въпросът дали не би било уместно да се наложат някои формални изисквания, за да се увеличи правната сигурност по въпроса кой отказ от приемане на връчван документ е валиден.

3.8. Дата на връчването

Като цяло изглежда, че прилагането на член 9 (определяне на датата на връчване) е задоволително и е изпълнило целта за защита на правните очаквания и правата на заявителя и на адресата²⁵. Въпреки това бяха повдигнати няколко въпроси: Един от тези въпроси е свързан с определянето на датата на връчване съгласно закона на държавата членка — адресат (член 9, параграф 1) в случаите, когато връчването е поискано със специална процедура съгласно член 7, параграф 1, но такава процедура не е позната в замолената държава членка, дори и да не е несъвместима с нейното национално право. Очевидно е, че в подобни случаи правото на замолената държава членка може да не предвижда датата на връчване. Възникна въпросът дали член 9, параграф 1 позволява да се заключи, че при това положение датата на връчването се урежда от законодателството на отправилата искането държава членка, в която съществува специалната процедура.

В допълнение съображение 15 поражда съмнения относно прилагането на член 9: то навежда на мисълта, че член 9 не се прилага във всички държави членки и изисква от тях да съобщят на Комисията за евентуално (не)прилагане на разпоредбата в националното им законодателство. Очевидно е, че съгласно текста на регламента член 9 се прилага във всички държави членки и би трябвало, в интерес на засегнатите страни, да се прилага навсякъде. Не е необходимо в националното законодателство да има „система с двойни дати“, както сочи съображение 15. Член 9 се прилага пряко и определя само кое право се прилага за определяне на датата на връчване от гледна точка или на заявителя или на ответника. В това отношение би било целесъобразно да се изясни съдържанието на съображение 15.

3.9. Разноски по връчването

Като общо правило, връчването на документи, издадени в държава членка, не води до плащането на такси или разноски за услуги, предоставени от държавата членка — адресат. Въпреки това, когато връчването се извършва чрез използването на съдебен служител, на лице, компетентно според законодателството на държавата членка — адресат, или когато се изисква използването на специална процедура за връчване, заявителят трябва да поеме разноските за това. С цел да се улесни достъпът до правосъдие, тези разноски следва да съответстват на еднократна такса с определен размер.

По принцип определянето на еднократна такса с определен размер, публикувана на уебсайта на Съдебния атлас, значително подобри прозрачността на разходите, свързани с трансграничното връчване на документи. Независимо от това, съобщаваната информация от някои държави членки не е достатъчно ясна²⁶, други държави посочват, че не се събират такси, въпреки че явно това не е така на практика²⁷.

Бе съобщено за някои практически проблеми във връзка с плащането на разноските. По-специално бе изразено мнението, че ще е целесъобразно да се включат номерата на

²⁵ По-голямата част (45,6 %) от анкетираните в проучването смятат, че прилагането на този член не е предизвикало проблеми. Вж. препратка в бележка под линия 7, стр. 175.

²⁶ Например испанското уведомление сочи, че „разноските са предвидени в приложимото испанско законодателство, което понастоящем не уточнява определен размер“.

²⁷ Наскоро бе получено оплакване относно връчването на документ в Ирландия.

банковите сметки на органите, включително кодовете IBAN и BIC, както и номерата по ДДС, доколкото това е необходимо, в информацията за предаващите и получаващите органи, публикувана в Съдебния атлас.

Освен това бе докладвано, че връчващите органи в някои държави членки начисляват различни допълнителни разноски освен еднократните такси с определен размер. Това изглежда несъвместимо с регламента и предаващите органи не са сигурни дали следва да бъде платена единствено еднократната такса с определен размер или може да се поиска плащане на допълнителни разноски. Може да е уместно този въпрос да се изясни в регламента.

3.10. Връчване по пощата

Връчването на документи по пощата, предвидено в член 14 от регламента, е един от начините за връчване на документи. Всяка държава членка може да извърши връчване на документи директно по пощата по отношение на лица, които живеят в друга държава членка. Такова връчване се извършва чрез препоръчано писмо с обратна разписка или негов еквивалент. Комисията си даде сметка, че поне една държава членка, водена от буквално тълкуване на текста на член 14, ограничава прилагането на този метод до случаите, в които връчването на документи е отговорност на държавата, т.е. когато съдилищата по силата на закона имат задачата да връчват документи²⁸. Това стеснително тълкуване предполага, че когато страните носят отговорност за осъществяване на връчването, те не могат да се възползват от този начин за трансгранично предаване на документи и не могат да поискат от компетентния орган или лице по правото на тяхната държава членка на пребиваване да връчат документа на адресата в чужбина в съответствие с член 14 от регламента. В оценката си Комисията посочва, че текстът на този член се нуждае от известно подобрение, така че да се отстрани това двойно тълкуване и да се направи използването на пощенските услуги при трансгранични случаи достъпно за всички.

Проучването за оценка показва, че поради ниската си цена и бързината този метод на предаване се използва често и дори се предпочита пред предаването посредством предаващи и получаващи органи²⁹. При все това продължават да съществуват практически трудности, които се отразяват отрицателно на ефективността на този начин на връчване.

Един от проблемите се дължи на разликите в националните гражданскопроцесуални норми при определянето на кръга лица, на които може да бъде извършено връчване по пощата. В някои държави членки определени гражданскопроцесуални норми изискват лично връчване на адресата. В други държави членки съществува възможност за т.нар. „заместващо връчване“, при което документът не се връчва лично на адресата, а на друго лице на същия адрес, поставя се в пощенската кутия или се депозира на определено място за определен период от време, за да бъде взет от адресата. Случаите на „заместващо връчване“ водят до валидно връчване съгласно правото на замолената

²⁸ Във Франция това тълкуване се потвърждава от циркулярно писмо (*circulaire*) на министъра на правосъдието № 11-08 D3 от 10 ноември 2008 г. (вж. Официален бюлетин на Министерството на правосъдието от 28 февруари 2009 г.).

²⁹ 48,6 % от анкетираните в проучването сочат, че използват много често пощенските услуги, а 19,4 % от тях декларираха, че ги предпочитат пред традиционния метод чрез предаващи и получаващи органи. Вж. препратка в бележка под линия 7, стр. 181.

държава членка, но те могат да са в противоречие с изискванията на гражданскопроцесуалното право на държавата членка, отправила искането. Тъй като правилата за връчване по пощата се различават значително в държавите членки, този проблем сериозно възпрепятства ефикасното използване на този метод на връчване.

Друг проблем с връчването по пощата е *правната рамка*, с която пощенските оператори трябва се съобразяват при извършването на връчване с препоръчано писмо на адресата. Публичните или частните пощенски услуги обикновено използват собствените си „правила“ (например правилата на Всемирния пощенски съюз или правилата на дружества, предлагащи специализирани частни пощенски услуги), за да предоставят препоръчани писма с обратна разписка. Освен това в няколко държави членки пощенските оператори трябва да спазват допълнителните законови правила в случаите, когато документът, който трябва да бъде връчен, представлява съдебен или друг официален документ. Например в такива случаи пощенските оператори са задължени да използват специални удостоверения за връчване или трябва да извършат няколко последователни опита за връчване. Въпреки че прилагането на тези правила не създава проблеми, когато документите, които трябва да бъдат връчени, са издадени от националните съдилища или органи, с които пощенските оператори са запознати, тези правила не могат да се приложат, когато пощенският оператор не разпознава съдебния характер на чужд документ. В някои случаи дори специалните законови правила се прилагат само по отношение на документи, изпратени от национални съдилища или органи, а не за документи, изпратени от чуждестранни съдилища или органи. В резултат на това връчването в крайна сметка може да се окаже недействително или по правото на държавата членка по произход или по правото на замолената държава членка или дори, ако операторът не е разпознал съдебния характер на връчвания документ, и по двете.

Също така изглежда, че в по-общ план съществува проблем с *обратните разписки*, които са попълнени неправилно или непълно, тъй като те не са в състояние да предоставят достатъчни доказателства за съответните факти по извършеното връчване или опита за него³⁰. Съдилищата в отправилите искането държави членки често не са в състояние да преценят от обратната разписка на кого или кога е извършено връчването.

Тези трудности показват, че дори всички методи за предаване, предвидени в регламента, да се считат за имащи еднаква правна сила (според съдебната практика на Съда - вж. дело C-473/04 (*Plumex*)), това може да не е така на практика. С цел да се гарантира правната сигурност по отношение на пощенски услуги и по този начин да се насърчи този метод на връчване, който обикновено е по-евтин от другите, следва да се направи възможно точното определяне на кого е бил връчен документът и при какви обстоятелства. Едно възможно решение в това отношение може да бъде въвеждането на стандартни международни формуляри за обратна разписка, които да се използват от пощенските оператори. Освен това може да е необходимо да се осигури по-висока степен на сближаване на правилата за „заместващо връчване“ в случаите на трансгранично връчване по пощата в рамките на държавите членки.

³⁰

Според проучването най-често срещаните проблеми сред запитаните са непълното попълване на обратната разписка (41,1 %) нейното невръщане (40,6 %) или нечетливия подпис в нея (34 %): вж. препратка в бележка под линия 7, стр. 182.

3.11. Пряко връчване

С регламента се създава възможност да се използва пряко връчване на документи като метод на предаване (член 15). Ако това е разрешено съгласно законодателството на адресираната държава членка, страна в производството може да извърши пряко връчване посредством компетентните лица на тази държава членка.

Този механизъм за връчване на документи не е общоприет. Ситуацията понастоящем е, както следва. Пряко връчване

- е възможно в Белгия, Дания, Гърция, Франция, Италия, Кипър, Малта, Нидерландия, Португалия, Финландия, Швеция (по принцип), Обединеното кралство (Шотландия и Гибралтар).
- не е възможно в: България, Чешката република, Естония, Испания, Ирландия, Латвия, Литва, Унгария, Австрия, Полша, Румъния, Словения, Словакия, Обединеното кралство (Англия, Уелс и Северна Ирландия).
- В Германия приемането на прякото връчване зависи от естеството на документите, които трябва да бъдат връчени. Люксембург позволява пряко връчване на взаимна основа (принцип на реципрочност).

Този метод на предаване на документи е успешен особено в държавите членки, в които връчването на документи се извършва от съдебни изпълнители, например във Франция, Кипър, Гърция и Белгия. В другите държави членки има по-голямо колебание относно използването на този метод поради несигурността относно това кои са съдебните служители, длъжностните лица или другите компетентни лица, посочени в член 15 от регламента, както и относно условията, при които връчването ще се проведе в държавата членка — адресат. Данните за контакт на лицата, които са упълномощени да извършват пряко връчване, не са включени в Съдебния атлас и не е ясно доколко тези лица са различни от приемащите органи. С цел да се подобри този метод на връчване и да се осигури приемането му от всички държави членки, следва да се създаде повече прозрачност относно това кой извършва пряко връчване и дали трябва да се определят минимални стандарти (както в случаите на връчването по пощата).

3.12. Неявяване на ответник

Премахването на екзекватурата с цел да се постигне истинско свободно движение на съдебни решения в рамките на Съюза задълбочи европейската интеграция в областта на правосъдието. Би било от полза да се потърсят начини за допълнително хармонизиране на някои ситуации, в които съдилищата ще постановят решение, въпреки че не са получили удостоверение, потвърждаващо връчването или предаването (член 19, параграф 2), и на сроковете за подаване на молби от страна на ответниците да бъдат освободени от последиците от изтичането на крайния срок за обжалване (член 19, параграф 4). Член 19 понастоящем позволява на държавите членки да направят декларация в този смисъл, което не осигурява единно прилагане на регламента по този въпрос от основно значение за закрилата на правата на защитата.

Освен това, за да се избегне евентуално объркване относно документите, посочени в член 19, може да е уместно текстът му да се хармонизира с формулировките, използвани в други инструменти в областта на гражданското правосъдие. По-специално, в член 19 се говори за „writ of summons or an equivalent document“, докато в

други инструменти (например член 26 от Регламент (ЕО) № 44/2001)³¹ се говори за „document instituting the proceedings or an equivalent document“ [бел. прев.: в българската езикова версия на регламентите двата термина са вече уеднаквени: „документ за образуване на производството“].

4. МЕЖДУНАРОДНА РАМКА ЗА ВРЪЧВАНЕ НА ДОКУМЕНТИ

4.1. Паралелното споразумение с Дания

През 2009 г. Съветът прие решение за създаване на процедура за прилагането на член 5, параграф 2 от споразумението между Европейската общност и Кралство Дания относно връчването на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела³². Тази процедура предвижда начина, по който следва да се извършва координацията между Дания и Съюза в случай на преговори за сключване на международни споразумения, които биха засегнали или изменили приложното поле на регламента.

4.2. Хагска конвенция от 1965 г. за връчването на съдебни и извънсъдебни документи

Хагската конвенция от 1965 г. за връчването на съдебни и извънсъдебни документи е многостранен договор, който позволява връчване на съдебни документи от една държава, подписала договора, в друга без използването на консулските и дипломатическите канали. Всички държави членки, с изключение на Австрия и Малта, са страни по тази конвенция. Хагската конвенция попада в изключителната външна компетентност на Съюза след приемането на Регламента от 2000 г. и Регламента от 2007 г.

Като се има предвид, че би било в интерес на Съюза всички държави членки да прилагат Хагската конвенция, е необходимо да се разреши на Австрия и Малта да се присъединят към нея в интерес на Съюза. Съюзът не може да се присъедини към конвенцията, тъй като тя предвижда присъединяване само от държави, а не и от регионални организации за икономическа интеграция, като например ЕС. Присъединяването на Австрия и Малта ще позволи да се прилагат единни правила за връчване по спорове пред съдилищата на държавите членки с ответници от трети държави. Това присъединяване ще изпълни на практика политическия ангажимент на Съюза, поет в момента на присъединяването му към Хагската конференция по международно частно право през 2007 г., за насърчване на Хагските инструменти. Комисията предлага да се разреши на Малта и Австрия да се присъединят към конвенцията на 6 юни 2013 г.³³.

4.3. Отношения с Норвегия, Швейцария и Исландия (държавите от Лугано)

Що се отнася до държавите, които са договарящи се страни по Конвенцията от Лугано от 2007 г., а именно Норвегия, Швейцария и Исландия, Комисията препоръча през

³¹ Регламент (ЕО) № 44/2001 ще бъде заменен от Регламент (ЕО) № 1215/2012, считано от 10.1.2015 г.

³² Решение 2009/943/ЕО на Съвета от 30 ноември 2009 г. за изменение на Решение 2006/326/ЕО с цел създаване на процедура за прилагане на член 5, параграф 2 от Споразумението между Европейската общност и Кралство Дания относно връчването на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела

³³ COM(2013)392 final.

2012 г. на Съвета да разреши започването на преговори за сключване на споразумение с тези държави по въпросите на връчването на документи, наред с другото. Споразумението ще укрепи съществуващото съдебно сътрудничество като ускори и опрости връчването на документи между държавите — членки на ЕС, и държавите от Лугано. В допълнение към това, подобно споразумение би допринесло за ефективното функциониране на Конвенцията от Лугано от 2007 г., в която връчването на документи е важен елемент за защитата на правата на ответника в случай на неявяване и за признаването и изпълнението на съдебни решения.

5. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Като цяло регламентът се прилага задоволително от страна на компетентните органи на държавите членки. Въпреки това растящата интеграция в областта на съдебното сътрудничество на държавите членки разкри ограниченията на настоящия текст на регламента. Като се има предвид ролята на регламента в общата рамка на съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси и по-специално с оглед на премахването на екзекватурата, би било подходящо да се обмисли по-задълбочена интеграция в рамките на Съюза, например чрез установяването на минимални стандарти за връчването на документи. Освен това, при все че закъсненията при трансграничното връчване бяха постепенно намалени, ефективното провеждане на съдебните производства в Европа изисква постигането на допълнителен напредък.

Този доклад ще послужи за стимулирането на широк обществен дебат относно ролята на регламента за връчването в областта на гражданското правосъдие в Съюза и как по-конкретно връчването на документи може да бъде подобро.

Приложение 1

Среден срок за приключване на процедурите по връчване на предаващите и получаващите органи: сравнение между Регламент № 1348/2000 и Регламент № 1393/2007³⁴

Държава-членка	Агенции	Регламент (ЕО) № 1348/2000	Регламент (ЕО) № 1393/2007	Срока за приключване на процедурите
АВСТРИЯ	Получаващ орган	1—3 месеца	1—2 месеца	+
	Предаващ орган	-1 месец	-1 месец	=
БЕЛГИЯ	Получаващ орган	1—3 месеца	1—2 месеца	+
	Предаващ орган	---	---	
ФИНЛАНДИЯ	Получаващ орган	1—3 месеца	1 месец	+
	Предаващ орган	2—6 месеца	1 месец	+
ФРАНЦИЯ	Получаващ орган	1—2 месеца	2—4 месеца	-
	Предаващ орган	---	1 месец	
ГЕРМАНИЯ	Получаващ орган	1—3 месеца	1—2 месеца	+
	Предаващ орган	1—2 месеца	1—2 месеца	=
ГЪРЦИЯ	Получаващ орган	2—6 месеца	3—4 месеца	+
	Предаващ орган	-1 месец	-1 месец	=
ИРЛАНДИЯ	Получаващ орган	2—3 месеца	2—3 месеца	=
	Предаващ орган	-1 месец	-1 месец	=
ИТАЛИЯ	Получаващ орган	2—3 месеца	3—6 месеца	-
	Предаващ орган	2—3 месеца	2—3 месеца	=
ЛЮКСЕМБУРГ	Получаващ орган	1—2 месеца	1—2 месеца	=
	Предаващ орган	---	1—2 месеца	
ПОРТУГАЛИЯ	Получаващ орган	1—6 месеца	2—3 месеца	+

³⁴

Въз основа на информацията, предоставена от органите, за проучването на прилагането на Регламент (ЕО) № 1393/2007 относно връчването на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела (окончателен доклад, 2012 г.).

	Предаващ орган	---	9 месеца	-
ИСПАНИЯ	Получаващ орган	2—6 месеца	3—5 месеца	=
	Предаващ орган	1—2 месеца	1—4 месеца	-
ШВЕЦИЯ	Получаващ орган	1—2 месеца	---	=
	Предаващ орган	-1 месец	---	=

Приложение 2

	ЕЗИК, ОБЯВЕН ЗА ПРИЕМАНЕ НА МОЛБИТЕ																		
	EN	DE	FR	ES	IT	DU	BG	SK	CZ	FI	LT	LV	PL	PT	RO	SE	SL	DA	GR
AT	x	x																	
BE	x	x	x			x													
BG	x		x				x												
CY	x																		x
CZ	x	x						x	x										
DK	x		x															x	
ES	x		x	x										x					
FI	x									x						x			
FR	x	x	x	x	x														
DE	x	x																	
EL	x		x																x
HU	x	x	x																
IE ³⁵	x																		
IT	x		x		x														
LV	x											x							
LT	x		x								x								
LU		x	x																
MT	x																		
NL	x	x																	
PL	x	x											x						
PT	x			x										x					
RO	x		x												x				
SK	x								x										
SI	x																x		
SE	x															x			
UK	x		x																

³⁵

Ирландия приема също така получаването на документи на ирландски.